

ÎNCHEIERE

30 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tamara Chișca-Doneva
Ion Druță, Galina Stratulat

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Eugenia Rîpă,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Eugenia Rîpă împotriva Consiliului pentru prevenirea și eliminarea discriminării și asigurarea egalității, intervenient accesoriu Casa Națională de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de avocatul Dumitru Codreanu, în interesele Eugeniei Rîpă și menținută hotărârea Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău din 01 februarie 2016,

c o n s t a t ă :

La 21 decembrie 2015, Eugenia Rîpă a depus cerere de chemare în judecată Consiliului pentru prevenirea și eliminarea discriminării și asigurarea egalității, intervenient accesoriu Casa Națională de Asigurări Sociale cu privire la anularea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, reclamanta Eugenia Rîpă a indicat că, s-a adresat către Consiliul pentru prevenirea și eliminarea discriminării și asigurarea egalității cu cerere de a i se recunoaște statutul de victimă a discriminării din partea CNAS.

Însă, Consiliul pentru prevenirea și eliminarea discriminării și asigurarea egalității examinând plângerea a decis că termenul de un an de prescripție a expirat conform art. 13 alin. (2) din Legea cu privire la asigurarea egalității, motiv din care au declarat plângerea inadmisibilă, invocând în acest sens faptul că decizia de refuz a reclamantei a fost emisă de CNAS la 18 mai 2013, iar Eugenia Rîpă s-a adresat în 2015.

Afirmă reclamanta că, nu este de acord cu aceasta deoarece, termenul de prescripție de un an începe a curge din momentul când reclamantei i s-a adus la cunoștință decizie.

Susține că, decizia din 18 mai 2013 a CNAS nu i-a fost adusă la cunoștință nici până la momentul adresării în instanță.

A mai indicat reclamanta că, în fapt s-a adresat în 2013 cu cerere de a i se acorda indemnizația de deces, în urma accidentului de muncă a soțului său, către

CTAS Călărași, iar CNAS ca organ suprem, a decis acordarea doar pentru copiii săi, a acestei indemnizații, pe reclamantă excluzând-o ca beneficiară, prin decizia din 18 mai 2015, fără să îi fie adusă la cunoștință sub semnătură această decizie, ceea ce consideră că, contravine art. 19 alin. (3) al Legii nr. 756 din 1999 privind asigurarea contra accidente de muncă și boli profesionale, deoarece doar a fost chemată la oficiu poștal pentru ași ridica banii trimiși ca indemnizație din partea CNAS.

Ulterior, consultându-se cu un avocat a constatat că de fapt i-a fost refuzat în plata acestei indemnizații.

Mai mult, susține că în lunile martie - aprilie 2015, reclamanta s-a adresat cu o cerere către CNAS pentru a i se acorda indemnizația unică pentru decesul soțului său în rezultatul accidentului de muncă conform art. 18 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 756 din 1999 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale.

La 30 mai 2015, reclamanta a primit refuz din partea CNAS, prin care a fost informată că nu se încadrează în prevederile legale și nu-i va fi achita indemnizație, deoarece la momentul decesului nu avea în îngrijire copii ai decedatului, sub vârsta de 3 ani, informând-o totodată, că a primit anterior indemnizația unică de deces, în accident de muncă beneficiari fiind cei 3 copii ai decedatului.

Consideră reclamanta că, astfel, termenul de un an la caz curge din 30 mai 2015, ca rezultat sa adresat în termen, însă Consiliul greșit au declarat cererea ca inadmisibilă, pe motivul expirării termenului de prescripție.

Susține că, la 09 noiembrie 2015 s-a adresat cu cerere prealabilă către Consiliul pentru prevenirea și eliminarea discriminării și asigurarea egalității, iar la 24 noiembrie 2015 a recepționat răspunsul Consiliului la cererea prealabilă prin care plângerea Eugeniei Rîpă s-a declarat inadmisibilă.

Solicită Eugenia Rîpă admiterea acțiunii, anularea deciziei Consiliului pentru prevenirea și eliminarea discriminării și asigurarea egalității din 19 octombrie 2015.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 01 februarie 2016 s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de Eugenia Rîpă.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 29 februarie 2016, avocatul stagiar Dumitru Codreanu, în interesele Eugeniei Rîpă a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 01 februarie 2016, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2016 s-a respins apelul declarat de avocatul stagiar Dumitru Codreanu, în interesele Eugeniei Rîpă și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 01 februarie 2016.

La 01 septembrie 2016, Eugenia Rîpă a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului invocă că, consideră neîntemeiată decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, deoarece instanțele eronat ai aplicat

prevederile art. 272 alin. (1) Cod civil, în cazul nu i-a fost adusă la cunoștință decizia de refuz, cu care nu a făcut cunoștință până la înaintarea acțiunii în instanță.

Totodată, susține că instanțele de judecată au dat o apreciere greșită materialelor cauzei, nu au examinat multiaspectual probele prezentate și a interpretat eronat legea.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat la 01 septembrie 2016, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2016 este depus în termen, în cazul în care copia deciziei a fost expediată în adresa părților la 08 septembrie 2016 (f.d. 78), iar la materialele cauzei nu se regăsește dovada recepționării deciziei de către părți.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Eugenia Rîpă nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura

admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Eugenia Rîpă, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Eugenia Rîpă ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de Eugenia Rîpă se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecători

Ion Druță

Galina Stratulat